

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

**Nr. 18.700 van 17 november 2008  
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE KEUKELAERE, loco advocaat E. ENEMAN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

*“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Lizawa nabij Dohuk in Noord-Irak. Tijdens de “Anfal”-campagne zou uw familie gevlucht zijn naar Barwari, eveneens behorende tot de regio Dohuk. In de daaropvolgende jaren zou uw familie achterenvolgens in Turkije, in Dohuk en Delibe hebben gewoond. In Delibe, gelegen tussen Dohuk en Faida, zou u samen met uw familie tot ongeveer 1998 hebben gewoond. In 1998 zouden jullie zijn verhuisd naar Domis, nabij Faida in Centraal-Irak. Vanaf ongeveer 2005 zouden jullie in het nabijgelegen Faida hebben gewoond. Hier zou u hebben verbleven tot u in 2008 Irak bent ontvlucht. U zou tot ongeveer het tweede middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u beginnen werken zijn. U zou ondermeer hebben gewerkt als arbeider in de bouw. Verder zou u ook hebben gewerkt in een restaurant in Faida en de laatste jaren in Mosul, in de wijk Garadj Shimal. Op 8 mei 2008 zou u samen met uw broer en een zekere (A. H.) een taxi hebben genomen om 's avonds naar huis te rijden. Plots zou jullie taxi door*

*twee wagens zijn klem gereden. Gemaskerde mannen zouden jullie benen en handen hebben vastgebonden en jullie vervolgens geblinddoekt in hun wagens hebben geduwd. U zou samen met uw broer in één van de twee wagens zijn geduwd. Wat er met (A. H.) en met de taxichauffeur verder is gebeurd, weet u niet. Men zou u en uw broer in een donkere ruimte hebben ondergebracht. Toen het licht was geworden, zouden jullie vastgesteld hebben dat er zich verschillende lijken, sommigen daarvan onthoofd of met afgehakte ledematen, in de ruimte bevonden. Met grote ijsblokken zou men deze lijken hebben bewaard. De volgende dag zou men u en uw broer naar een aparte kamer hebben meegenomen. U diende naar huis te bellen. U zou uw vader aan de lijn hebben gehad en hem hebben uitgelegd dat jullie het slachtoffer waren geworden van een ontvoering. U maakte uw vader ook duidelijk dat er een losgeld van 30.000 dollar werd geëist. Uw vader liet u weten alles te zullen doen opdat jullie zouden vrijkomen. Op 22 mei 2008 zouden de ontvoerders u 's avonds opnieuw hebben geblinddoekt en met de wagen hebben weggebracht. Na een korte autorit zou men u ergens hebben afgezet. Na ongeveer tien minuten zou uw vader uw blinddoek hebben verwijderd. Uw vader zou onmiddellijk gevraagd hebben waar uw broer (F.) was. Hij bleek niet te zijn vrijgelaten. Ongeveer twee dagen na uw vrijlating zou uw broer telefonisch contact hebben genomen met uw vader. Hij liet jullie weten dat de ontvoerders bijkomend nog 5000 dollar vroegen voor zijn vrijlating. Uw vader zou hem laten weten hebben dat hij geen geld meer had. Sinds die dag zouden jullie geen nieuws meer hebben ontvangen van uw broer. Ongeveer op 24 mei zou u terug zijn beginnen werken. Omdat uw vader u onder druk zette, zou u hiermee na drie dagen zijn gestopt. Op 4 juni 2008 zou u vanuit Faïda via Zakho naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar u op 9 juni 2008 aankwam. Op 17 juni 2008 zou u vanuit Istanbul naar België zijn gereisd, waar u op 25 juni 2008 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.”*

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.*

*Zo verklaarde u dat u en uw broer samen met een taxichauffeur en een zekere (A. H.) werden tegengehouden door terroristen. U zou niet weten wat er met de taxichauffeur en met (A. H.) is gebeurd, nadat u en uw broer in dezelfde wagen werden meegenomen. Dit is opmerkelijk aangezien u na uw vrijlating nog contact heeft gehad met de taxichauffeur. U zou deze naderhand toevallig zijn tegengekomen op straat. De taxichauffeur zou u toen hebben gezegd dat hij niet was ontvoerd. Verdere details zou u echter niet vernomen hebben en over (A. H.) zou u helemaal niets weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is echter opvallend dat u klaarblijkelijk niet bij deze taxichauffeur heeft geïnformeerd over wat er op die avond precies met hen is gebeurd nadat jullie al waren weggevoerd. Noch heeft u de vraag gesteld of ook (A. H.) werd*

ontvoerd, en of er nadien van hem nog iets is vernomen. Alhoewel u het vermoeden uit dat mogelijks de taxichauffeur betrokken was bij de ontvoering, stond niets u in de weg om via een andere weg naar de toestand van (A. H.) te informeren. Jullie kenden immers elkaar. Dat u dit niet deed is hoogst opmerkelijk en getuigt van een eerder lakse houding dan wel van enige bezorgdheid om iemand die op het zelfde ogenblik als u in de handen van criminelen of terroristen kan zijn gevallen.

Vervolgens verklaarde u dat uw vader 30.000 dollar heeft moeten betalen om u vrij te krijgen. Over de juiste omstandigheden of de manier waarop dit geld aan de ontvoerders werd overhandigd kon u hoegenaamd geen informatie geven. U verklaarde in dit verband enkel te weten dat uw vader de betaling geregeld had met (G.), de uitbater van het restaurant waar u werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wat er daarna is gebeurd kan u niet zeggen. Er kan echter worden van uitgegaan dat (G.) op de één of ander manier in contact is getreden met uw ontvoerders. Het is echter totaal onbegrijpelijk dat jullie later dan niet via deze (G.) hebben getracht opnieuw in contact te komen met de ontvoerders die nog steeds uw broer vasthielden, teneinde te onderhandelen over zijn situatie. U kwam niet verder dan te stellen dat u het allemaal niet goed wist. U voegde eraan toe dat niet u maar wel uw vader deze zaken regelde en ook dat u niet wist waarom het allemaal zo is afgelopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze uitleg komt niet overtuigend over en getuigt van een weinig betrokken houding.

Voorts dient op het volgende te worden gewezen. Uw broer zou twee dagen na uw vrijlating hebben gebeld om te melden dat de ontvoerders een bijkomend losgeld van 5000 dollar vroegen. Uw vader zou hem toen onmiddellijk hebben laten weten dat hij geen geld meer had. Het is echter opvallend dat u een paar weken later vanuit Irak naar België bent gereisd. U werd gevraagd hoeveel deze reis heeft gekost. U antwoordde dat deze reis in totaal 6200 dollar kostte en dat u het goud van uw echtgenote heeft verkocht om aan dit geld te geraken. Toen u erop werd gewezen waarom u dit geld niet gebruikt heeft om uw broer, die zich nog steeds in een bijzonder hachelijke situatie bevond, vrij te krijgen, verklaarde u een grote fout te hebben begaan. U voegde eraan toe dat u op dat moment er niet aan heeft gedacht om dit geld voor de vrijlating van uw broer te gebruiken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is weinig geloofwaardig dat u hier niet aan gedacht heeft. Het zou niet meer dan normaal zijn dat de vrijlating van uw broer prioritair zou zijn. Zijn leven stond immers direct op het spel, hij was nog altijd in handen van jullie ontvoerders, de welke klaarblijkelijk voor niets terugdeinsden. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vader er klaarblijkelijk evenmin aan heeft gedacht om dit geld aan zijn andere zoon te spenderen. Deze vaststelling is opvallend. Eveneens opmerkelijk in dit verband is het gegeven dat u zonder medeweten van uw ouders Irak zou zijn ontvlucht. U durfde hen niet inlichten over uw plannen om naar Europa te vluchten omdat u vreesde dat zij u zouden willen tegenhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Nochtans was het uw vader die van u eiste dat u zou stoppen met werken aangezien hij voor uw leven vreesde. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u hem niet durfde in te lichten over uw plannen om het land te ontvluchten.

Bovenstaande opmerkingen doen ernstige vraagtekens rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering, tevens de aanleiding tot uw vlucht. U heeft uw vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling is op zich niet voldoende om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. U bent immers afkomstig uit Noord-Irak, regio Dohuk. U heeft hier tot 1998 continu gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U beschikt ook over een identiteitskaart waarop uw afkomst uit Noord-Irak duidelijk staat vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Verder gaf u ook aan dat u zonder problemen op legale wijze naar Noord-Irak kon reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien bent u gehuwd met een Koerdische vrouw, eveneens afkomstig uit Noord-Irak. U gaf trouwens aan dat zij er nog directe familie heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit al deze elementen kan redelijkerwijze worden afgeleid dat u in Noord-Irak over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt waardoor de status van subsidiaire bescherming

*u niet kan worden toegekend. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en een attest van woonst met daarop een verklaring over uw problemen. Deze door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. De verklaring aangaande uw problemen heeft in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig objectieve bewijswaarde aangezien deze verklaring ter uwen behoeven werd opgesteld. De door u voorgelegde documenten zijn bijgevolg niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”*

4.1. Volgens verzoeker is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) van oordeel dat er tegenstrijdigheden zouden zitten in zijn relaas. Wat betreft A. H. stelt hij dat hij deze persoon niet meer zag na de ontvoering, zodat hij hem niets kon vragen. Verzoeker kende de taxichauffeur niet persoonlijk en liep hem louter toevallig tegen het lijf na zijn vrijlating. Vermits hij deze persoon niet kende durfde hij hem niet aanspreken over de ontvoering uit angst opnieuw te worden ontvoerd.

Met betrekking tot de manier waarop het geld aan de ontvoerders werd bezorgd, weet verzoeker enkel dat het geld door zijn vader aan de uitbater van het restaurant werd gegeven. Deze man zorgde ervoor dat het bij de ontvoerders terecht kwam. De hele zaak werd door verzoekers vader geregeld en verzoeker weet niet hoe zijn vader dit deed. Hij zou de afhandeling aan zijn vader hebben overgelaten, dewelke hem ook vroeg om zich niet met de afhandeling van de zaak te bemoeien. Verzoeker beweert dat zijn vader het niet wilde riskeren zich de woede van de ontvoerders op de hals te halen door zelf op onderzoek uit te gaan gezien zijn andere zoon nog in hun handen was. Bovendien was hij op het ogenblik waarop deze regeling diende te worden getroffen nog ten zeerste onder de indruk van het gebeuren en niet in staat zelf de nodige stappen te ondernemen.

Verzoeker stelt dat hij heeft toegegeven aan het CGVS dat hij een beoordelingsfout heeft gemaakt door het geld voor zijn eigen vlucht te gebruiken in plaats van er het losgeld voor zijn broer mee te betalen. Bovendien zou hij niet hebben geloofd dat de ontvoerders zijn broer na betaling van de bijkomende 5000 dollar daadwerkelijk zouden vrijlaten. Hij geloofde dat de ontvoerders op dergelijke manier enkel steeds bijkomend geld wilden verkrijgen. Op dat moment heeft hij echter, enigszins egoïstisch, enkel aan zijn eigen belang en leven gedacht. Verzoeker wilde weg uit Irak omdat hij in doodsangsten verkeerde. Hij betreurt het tot op de dag van vandaag dat hij zijn broer niet boven zichzelf heeft verkozen en vreest ook dat de rest van zijn familie zich daardoor tegen hem heeft gekeerd.

Aangaande het feit dat hij zijn ouders niet inlichtte van zijn vlucht, voert verzoeker aan dat zijn familie het hem waarschijnlijk niet zal vergeven dat hij zijn geld voor zijn eigen vlucht heeft gebruikt. Wanneer hij zijn vader zou hebben ingelicht, zou deze hem hebben tegengehouden en getracht hebben hem ervan te overtuigen van zijn voornemen af te zien. Gezien het voor verzoeker uiterst belangrijk was uit Irak te kunnen vluchten, wilde hij niet worden tegengehouden door zijn ouders.

Volgens verzoeker volgt uit het voorgaande dat hij wel degelijk uit gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève zijn land is ontvlucht.

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde problemen.

Met betrekking tot het bedrag van het losgeld dat zou zijn geëist door de ontvoerders, gaf hij in de vragenlijst aan dat dit voor hem en zijn broer samen 50.000 dollar was (administratief dossier, stuk 6, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat de ontvoerders als losgeld voor hem en zijn broer 30.000 dollar eisten en zijn vader zijn huis moest verkopen, hetgeen des te meer klemmt daar verzoeker tevens aangaf dat hij degene was die op instructie van de ontvoerders naar huis zou hebben gebeld voor het geld (administratief dossier, stuk 3, p.5).

Aangaande de datum van zijn vrijlating, verklaarde verzoeker in de vragenlijst dat hij werd vrijgelaten op 22 mei 2008 en twee dagen later, op 24 mei 2008 zijn werk hervatte (administratief dossier, stuk 6, p.2). Bij het CGVS gaf hij aan dat hij opgesloten was tot 23 mei 2008; zijn vader zou het geld hebben betaald op 22 mei en hij zou de volgende dag zijn vrijgelaten (administratief dossier, stuk 3, p.5-6).

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het bedrag dat als losgeld zou zijn geëist voor zijn broer en het telefonische contact hieromtrent. In de vragenlijst gaf hij aan dat zijn broer verzoeker twee dagen na zijn vrijlating opbelde en meldde dat de ontvoerders nog eens 50.000 dollar eisten (administratief dossier, stuk 6, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn broer twee dagen na zijn vrijlating heeft gesproken met zijn vader en meldde dat de ontvoerders 5000 dollar eisten (administratief dossier, stuk 3, p.7).

De bestreden beslissing oordeelt bovendien met recht dat aan verzoekers geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan doordat verzoeker (i) niet weet wat er verder met de taxichauffeur en A. H. is gebeurd nadat hij en zijn broer in dezelfde wagen werden meegenomen en hierover niet heeft geïnformeerd bij deze taxichauffeur (ii) niet via een andere weg informeerde naar de toestand van A. H. (iii) geen informatie kon geven over de manier waarop het losgeld werd overhandigd (iv) naliet om later via de restaurantuitbater, dewelke hen hielp het geld te overhandigen, te trachten de ontvoerders te contacteren teneinde te onderhandelen over zijn broer (v) enerzijds verklaarde dat het losgeld voor zijn broer 5000 dollar bedroeg en zijn vader dit geld niet meer had, doch anderzijds zelf 6200 dollar betaalde om het land te verlaten, waarbij hij er niet aan zou hebben gedacht dit geld te gebruiken om zijn broer vrij te kopen. Verzoekers poging om deze vaststellingen te vergoelijken, is geenszins afdoende om zijn houding, dewelke getuigt voor desinteresse voor zijn voorgehouden problemen, te rechtvaardigen.

In het licht van de voormelde vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

Dient tevens te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker is geboren te Zakho en dat zowel hij als zijn beide ouders Koerd zijn van etnie (administratief dossier, stuk 6, p.1). Verzoekers moedertaal is het Badini. Hij huwde op 18 juli 2006 in Dohuk en zijn zoon werd op 28 februari 2008 in Dohuk geboren. Tevens verklaarde verzoeker dat vier van zijn zussen in Dohuk wonen (*ibid.*, nr.8, 15, 16, 30). Bij het CGVS gaf hij aan dat zijn oom langs vaderszijde in Kurdistan woonde en uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tot 1998 in Kurdistan heeft gewoond en ook daarna zonder problemen naar Kurdistan kon reizen. Bovendien is verzoekers echtgenote van Kurdistan afkomstig en woont haar familie in Kurdistan (administratief dossier, stuk 3, p.2b-3, 9). Het voorgaande in acht genomen, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in Noord-Irak zou trachten te vestigen teneinde aan zijn beweerde vervolging te ontkomen, hetgeen hij heeft nagelaten te doen (*ibid.*, p.3). Gelet op deze vaststellingen dient te worden aangenomen dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak.

Verzoekers identiteitsdocumenten vermogen niet om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die op het eerste zicht niet ter discussie staan.

Aangaande de bijgebrachte verklaring, dient te worden opgemerkt dat deze werd opgesteld ten behoeve van verzoeker en aldus een gesolliciteerd karakter vertoont. Het is bovendien bevreemdend dat dit document een stempel bevat van het politiekantoor van Faïda, terwijl verzoeker bij het CGVS, wanneer hem werd gevraagd wanneer er aangifte werd gedaan bij de politie, antwoordde dat hij het niet wist, doch dat zijn vader twee keer naar de Amerikanen ging met een foto van zijn broer en diens naam. Wanneer hem nogmaals werd gevraagd of hij ook naar de politie ging, antwoordde verzoeker: *“Naar de legerbasis van Mosul geweest”*. Slechts nadat hij erop werd gewezen dat het attest van de politie kwam, verklaarde verzoeker dat de politie een pv had opgesteld (*ibid.*, p.7-8).

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en het voorhanden zijnde intern vluchtalternatief om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker is voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker stelt in ondergeschikte orde dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt om zijn verzoek om subsidiaire bescherming te ondersteunen. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas mede in acht genomen en gelet op het reeds hoger bepaalde (zie sub 4.2), kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij in Noord-Irak verblijft overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien er in de noordelijke provincies, onder de daadwerkelijke controle van de KRG, geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 10: landeninformatie). Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

|               |                                                    |
|---------------|----------------------------------------------------|
| dhr. W. MULS, | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
|---------------|----------------------------------------------------|

|                     |                      |
|---------------------|----------------------|
| mevr. A. DE POOTER, | toegevoegd griffier. |
|---------------------|----------------------|

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A DE POOTER.**

**W. MULS.**